

РЕШЕНИЕ

№ 6140

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов
Членове: Клаудия Р. Митова
Петя Попова

при участието на секретаря Ирина Ст. В.
като разгледа докладваното от Любомир Луканов Въззивно гражданско дело
№ 20231100502886 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Част втора, Дял втори, Глава двадесета от
Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на ответника С. С. В., действащ чрез
назначения от съда особен представител адв. Е. Г. от САК, срещу съдебно решение №
14836 от 19.12.2022г., постановено по гр. дело № 5946/2022г. по описа на СРС, 149 с-в,
поправено с решение № 1584 от 03.02.2023г., относно присъдената издръжка за
малолетното дете А. С. В.. Решението се обжалва в частта за размера на издръжката за
разликата над нормативно установения минимум до присъдения размер от 212.50 лв.,
считано от 08.02.2021г.

В жалбата са изложени възражения за недопустимост и неправилност на
постановеното решение поради допуснато съществено процесуално нарушение и
необоснованост. Въззивникът иска да се обезсили обжалваното решение, а при
условията на евентуалност да се намали присъдената издръжка до нормативно
установения минимум. С молба вх. № 27928/23.03.2023г. по описа на СГС,
въззивникът С. С. В., чрез адв. Г. е заявил искане да се отхвърли като неоснователен
уважения с обжалваното решение иск.

В открито съдебно заседание въззивникът, редовно призован, не се явява и не се
представява. Не претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК малолетната въззиваема А. С. В., действаща

чрез своята майка и законен представител Д. А. А., чрез адв. В. К. от САК, оспорва жалбата, като неоснователна.

В открито съдебно заседание въззиваемата страна, редовно призована, чрез представителя по пълномощие поддържа отговора на жалбата и сочи нови доказателства, с които установява доходите на майката на въззиваемата А. С. В..

Софийски градски съд, в настоящия си състав, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение № 14836 от 19.12.2022г., постановено по гр. дело № 5946/2022г. по описа на СРС, 149 с-в, поправено с решение № 1584 от 03.02.2023г., на основание чл. на основание чл. 149 от СК и чл. 143, ал.2 от СК съдът е осъдил С. С. В. да заплаща на А. С. В., действаща чрез своята майка Д. А. А., месечна издръжка в размер на 212,50 лева, считано от 08.02.2021г. ведно със законова лихва върху всяка просрочена вноска до окончателното ѝ изплащане ведно със законната лихва на основание чл. 146, ал. 1 от СК върху всяка просрочена сума до окончателното ѝ изплащане. Осъдил е С. С. В. да заплати на СРС държавна такса от 408 лева. Допуснал е предварително изпълнение в частта за издръжката.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от ответната страна, имаща правен интерес от обжалването и е насочена срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл. 258 от ГПК валиден и допустим съдебен акт. Съдът приема, че въззивната жалба е редовна и допустима, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно, тъй като не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание.

Доводите на въззивника за недопустимост на обжалваното решение са неоснователни. Не се установява първоинстанционният съд да се е произнесъл *plus petitum*.

Въззивната инстанция приема, че обжалваното решение е допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки и са липсвали отрицателните за предявяване на исковата молба, а съдът се е произнесъл именно по исковата молба с която е бил сезиран, поради което няма произнасяне в повече от поисканото.

Видно от съдебния протокол за извършените процесуални действия в открито съдебно заседание от 13.12.2022г., първостепенният съд е постановил определение по силата на което и на основание чл. 214 от ГПК е допуснал изменение на иска чрез увеличение на размера на претендираната месечна издръжка от 165 лв. на 212.50 лева. Съгласно чл. 152 от ГПК протоколът от заседанието е доказателство за извършените в съдебното заседание съдопроизводствени действия. Приложимата норма на чл. 214, изр. 2 от ГПК постановява, че до приключване на съдебното дирене в първата инстанция ищецът може да измени само размера на предявения иск. Следва, че своевременно - преди приключване на съдебното дирене пред първоинстанционния съд, ищецът е упражнил правото си да поиска увеличение размерите на исковите за месечна издръжка от 165 лв. на 212.50 лева. Като се е произнесъл по исканото изменение, районният съд е спазил изискването на закона и е допуснал увеличения в размерите на исковите, а с обжалваното решение се е произнесъл по така изменените

размери на исковите.

Останалите доводи на въззивника касаят необоснованост на решението поради неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото. Доводите за неправилност на решението също са неоснователни.

Постановление № 5 от 16.11.1970 г. на Пленум на ВС е приложимо и към действащия СК (Обн. в ДВ, [бр. 47](#) от 23.06.2009 г., в сила от 01.10.2009 г.) и е задължително за съдилищата (арг. от чл. 130, ал. 2 от ЗСВ). В т. IV от цитираното Постановление е прието, че „Възможността на лицето, което дължи издръжката, е основание за даване на издръжка и показател за размера ѝ. Възможността е винаги обективна и конкретна. Тя се определя от доходите, имуществото и квалификацията за задълженото лице.“ Следва, че исковата претенция може да бъде уважена ако бъдат установени не само нуждите на детето на страните, които съдът приема за доказани по делото, тъй като от представените пред първата инстанция писмени доказателства е установено, че детето А. С. В. е родено на 26.01.2011г., т.е. то е във възраст до 16-години, в която подлежи на задължително училищно обучение (арг. от чл. 53, ал. 2 от Конституцията на Република България) и за задоволяване на образователните ѝ нужди са необходими средства. За да се уважи исковата претенция в претендирания размер, следва да се установи и възможността на ответника – въззивник, да дава исканата по размер издръжка. Последното се обективира с конкретни твърдения за доходите, имуществото и квалификацията на ответника, които следва да бъдат доказани с доказателствените средства по ГПК.

При тези задължителния указания по прилагането на закона, съдът приема, че при определяне размера на месечната издръжка за детето следва да се съобрази с неговите нужди и с възможностите на задължения родител. Това са двете *кумулятивни изисквания* при наличие на които съдът следва да формира изводите си по основателността на искането за месечната издръжка на детето А. С. В..

Задължението за издръжка има за цел да подпомогне нуждаещия се в посрещането на своите ежедневни нужди. Поради изложеното размерът на издръжката следва да бъде съобразен именно с нуждите на детето, а не с възможността да бъдат постигнати цели извън посочените. Издръжката на дете от родител е подчинена на задължението на последния да се грижи за детето (вкл. и за задоволяване на материалните му потребности), а при определяне на нейния конкретен размер съдът следва да съобразява освен нуждите на детето, така и финансовите възможности на задълженото лице.

Пред въззивната инстанция не са представени нови доказателства от които да се установи месечното брутно трудово възнаграждение на въззивника. Пред първата инстанция също не са събрани доказателства за трудови/граждански договори на ответника, респ. за размера на месечните му доходи.

В разглеждания случай намира приложение разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от СК, определяща като минимум на издръжката $\frac{1}{4}$ от размера на минималната работна заплата за страната. Въззивният съдебен състав съобрази, че определеният от първостепенния съд размер на месечната издръжка, към момента на приключване на съдебното дирене в настоящата инстанция, е по-висок от посочения в чл. 142, ал. 2 от СК минимален размер за издръжката на дете (МРЗ за страната от 01.01.2023г. е 780 лева, а минималният размер на издръжката за детето е 195 лева). Т.е. определената от районния съд месечна издръжка за детето А. С. В. в размер от 212.50 лв. отговаря на законовото изискване и при актуалният към датата на приключване на въззивното производство размер на минималната работна заплата за страната. Макар и да не е установена втората кумулативна предпоставка - финансовите възможности на задълженото лице, въззивният състав не следва да намали размера на издръжката за

детето, тъй като разликата над минималния размер е несъществен (само 17.50 лв.), а и на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК съдът следва да вземе предвид и фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право. В случая въззивният съд съобрази годишната инфлация предвид публично достъпната информация на електронна страница на Национален статистически институт <https://www.nsi.bg/>, която е от значение за спорното право, тъй като се отразява върху размера на средствата необходими за задоволяване нуждите на имащата право на издръжка. Във връзка с възражения във въззивната жалба относно дължимост на издръжката в размер на една четвърт от минималната работна заплата в страната, аргументиран с разпоредбата на чл.142, ал.2 от СК, съдът отчита обстоятелството, че от 01.01.2024 г., т.е. след по – малко от два месеца от приключване на устните състезания пред въззивната инстанция МРЗ ще възлиза на 933 лева (виж ПМС № 193/12.10.2023 г.), което означава, че съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от СК минималният размер на издръжката за детето А. С. В. ще е 233.25 лв.

По аналогични съображения съдът следва да потвърди обжалваното решение и в частта, с която е присъдена издръжката за минало време, т.е. считано една година преди завеждане на исковата молба (чл. 149 от ГПК). При наличие изменение на обстоятелствата издръжката може да бъде изменена (арг. от чл. 150 от СК), като бъде увеличена с оглед нарастване нуждите на детето, но и съобразно с евентуално увеличените възможности на бащата.

Въззивният съд възприема установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените правни изводи въз основа на доказателствата по делото, поради което не намира за необходимо да преповтаря тези изводи и препраща към мотивите на обжалваното решение (чл. 272 от ГПК).

При постановяване на решението първоинстанционният съд е съобrazil всички ангажирани и относими към спора доказателства.

Поради съвпадане на правните изводи на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение, като постановено при спазване на материалния и процесуалния закон, следва да бъде потвърдено.

По разноските съдът приема следното:

Страните не претендират разноски и съдът не дължи произнасяне.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК съдът осъжда въззивника да заплати по сметка на СГС държавна такса за въззивното производство в размер на 25.20 лева.

Така мотивиран, Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение № 14836 от 19.12.2022г., постановено по гр. дело № 5946/2022г. по описа на Софийски районен съд, 149 състав, в обжалваната част, поправено с решение № 1584 от 03.02.2023г., постановено по гр. дело № 5946/2022г. по описа на Софийски районен съд, 149 състав.

ОСЪЖДА С. С. В., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „****“, бл. *****, да заплати по сметка на Софийски градски съд, с адрес: гр. София, бул. „Витоша“ № 2, сумата от 25.20 (двадесет и пет лева и двадесет стотинки) лева – държавна такса по въззивно гр. дело № 2886/2023г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____